

Lia Faur

piele pe piele

piele pe piele

Lia Faur

Lia Faur - piele pe piele
Seria Poezie | Colecția Prezent | Ediții Sonore

www.cdpl.ro | editura@cdpl.ro

editor: un cristian
redactor: Maria Petricu
producție: Tudor Bogdan Alexandru
DTP | concepție copertă: Paul Burcia

Typefaces Warnock Pro, Designer Robert Slimbach, Adobe Systems Incorporated
Tipărit la Metropolis, Oradea

0 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FAUR, LIA F.
Piele pe piele / Lia Faur. - București: Casa de pariuri literare, 2021
ISBN 978-606-990-287-5

821.135.1

piele pe piele

Lia Faur

casa de pariuri literare

Lia Faur este născută la Săvârșin, județul Arad.

A absolvit Facultatea de Litere și Arte din Sibiu. Este doctor în filologie cu lucrarea *Avatarurile feminității în opera lui Camil Petrescu*.

În prezent predă limba, cultura și civilizația română la Universitatea Tunis El Manar, Institutul de limbi moderne „Habib Bourguiba" printr-un protocol semnat cu Institutul Limbii Române din București.

A publicat mai multe volume de poezie, volumul de debut fiind *Exercițiu de striptease* (Mirador, 2002), iar cel mai recent, *Piele de împrumut* (Brumar, reed., 2018). A coordonat volumul de articole *Cum citesc bărbații cărțile femeilor* (Lia Faur, Șerban Axinte, Polirom, 2016).

Organizează anual festivalul SAD la Arad, în memoria poetului Ștefan Aug. Doinaș.

I. o cantitate neglijabilă de carne

hipnoza propriei obsesii

e așa
cum dai jos toate pozele de pe un perete îngălbenit
și apare urma din spatele lor în chenare ordonate
după nu știu ce criterii
e așa
că asculți
propria poezie și urechea ta dreaptă
aplecată pe umăr în maximă tandrețe cu tine
e așa
că închizi ochii și totul se prăbușește înăuntrul tău
atâția ani de construcție și nimic jertfit
nimic care să rămână în picioare
e așa
că trăiești în hipnoza propriei obsesii
spui ce știi și ce nu știi
cu aceeași naturalețe a celui
ce trece în camera cealaltă
e așa
că ne strecurăm pe lângă umbră
fără să întoarcem capul
se zărește pământul
peste care a curs o băltoacă de sânge
acolo unde de obicei înfloresc merii
e așa
că în noi crește zilnic
copilul pe care nu-l vom naște niciodată
pe dinafară e ceea ce se poate închipui
un trup așezat cu grijă
să se bucure și carcasa noastră de carne în viața aceasta

mod implicit

într-o țară nefericită nimeni nu are nevoie de oameni bolnavi
te eliberezi de nașterea prin decret recitând poemul cu voce tare
ești între ei și ei un geamantan de carton îndesat cu abțibilduri
spray impulse și săpunuri amo instrumente cu greutatea unui totem
vin zile în care tehnologia e agresiune și viol
întunericul te salvează întunericul te ridică în fund pe casa scărilor
dincoace și dincolo oamenii se gândesc la dragoste
își plătesc cheltuielile la bloc ratele pensia alimentară
merg la cursuri motivaționale urmăresc emisiuni de divertisment
peretele tău rămâne intact cu amintiri din care poți reconstitui o viață
    fericită
naivitatea ucide cu zâmbetul pe buze
nimeni nu te vrea căzut în genunchi din cauza vibrațiilor puternice
toți au rate copii pensii cheltuieli la gaz curent servicii mobile
România, Dumnezeu te iubește!

pauză 1

Corectitudinea e o sinucidere planificată din copilărie. O poveste fără detalii. Povestitorului i se interzice să vorbească despre sine. Cine rămâne cu tine când nu mai e nimeni? Permanența nu e soluția care să-mi vină ca o mănușă. S-a numit o palmă peste cap. A dezvoltat starea de melc din care ai ieșire doar înăuntru. Inima ta să rămână acolo unde am atins-o și nu am spus nimănui. De unde vine forța? Mă învinge frumusețea de fiecare dată. Cad atât de minunat în fața celorlați.

pauză 2

Pot coborî ca un fântânar, tremurând din toți mușchii. Sunt, când pe umerii tăi, când în brațele tale, niciodată pe jos. Sunt neprețuita purtată la gât. Nu s-a discutat niciodată, dar niciodată despre dragoste lângă urechile mele. Un copil ferit de iubire. Ceea ce dai ți se întoarce mereu. Am obosit iubind viețuitoare și fire de iarbă. Oamenii se confundă de mici cu trecătorii. Trec prin fața unui copac, prin fața unui lucru, crezând că acesta este rolul lor pe pământ. Dar nu este așa. Devii trecător doar când practici trecerea conștient. Urmăresc păsări în zbor. Se întorc stoluri de flamingo roz. Fur flori cu nume ciudate. Mâinile vânzătorului s-au atins de ale mele și am tresărit. Migdalele trec din mână în mână. Albe și negre. Grele și ușoare. Grase și uscate. Dumnezeu mă găsește de fiecare dată. În sinagoga de la Griba am aprins o lumânare pentru sufletele noastre îngrămădite în coșul pieptului – o cutie a milei.

hăinuțe pentru nori. iarna care nu se va sfârși niciodată

se cântă peste tot se cântă
în decembrie ’86 cel mai mare magazin din Arad se închidea pe sunetul de trompetă
al unei melodii despre tăcere
scările se urcau câte două și se coborau câte una încet apăsat
pe fiecare treaptă
rafturile miroseau a salopetă umerașele puteau fi numărate
în vitrine manechine îmbrăcate decent ca în revista *Femeia*
aveam bani doar pentru trenul care pleca peste câteva ore

în ’76 un copil era tras de mână pe scările înalte
o fetiță în pantaloni cadrilați cu păr mult și galben
mergea să-i cumpere tata hăinuțe de Crăciun
vor dormi în compartiment apoi în gară până se deschid magazinele
e prima oară în tren
va fi mereu zăpadă chiar dacă băiețelul i-a spus
că o va fura pe toată la noapte

oamenii mari te calcă ușor în picioare tata nu se opune
înjură se smucesc tu rămâi la nivelul cotului
ești o cantitate neglijabilă de carne fragedă
geamurile transpiră de la atâtea respirații și picuri mari alintă părul
lipit de sticlă
îți bagi capul în bluză și tragi în piept mirosul umed al pielii
știi cum miroase trupușorul încă a lapte și a copil
viteza te face să închizi ochii și să te vezi cocoțată deasupra ca un cocoș
pe casă
când îi deschizi afară e noapte
oamenii moțăie liniștiți
trupurile lor își fac loc unele în altele ca niște stridii
pe culoar se fumează Carpați și Snagov
se bea bere
o palmă cu degetul arătător îngălbenit de tutun se fixează pe sticlă
degetul lasă urme

se aud colinde subțiri la capătul celălalt
tata sforăie vocile înaintează greu
pe jos e plin de plase de rafie și saci
oamenii se strâng unii în alții și se țin în picioare fără să vrea
tatei i s-a deschis gura mi-e rușine
nu îndrăznesc să-l ating

Domn, domn să-nălțăm! Domn, domn să-nălțăm!
copiii se dezgheață și adorm
se scurg în vis ca o înghețată de căpșuni ce se topește încet
tristețea e o budincă amăruie
fără durere

seara aceea a lui ’86 când tavanele au coborât până la nivelul umerilor
tăi tineri și au apăsat
labele picioarelor te-ai frânt sub greutate și ai umblat în genunchi cu
toți oamenii peste tine
ai rămas să sprijini pereții caselor ce stau să se dărâme
o iarnă e o iarnă nici mai mult nici mai puțin
să-ți petreci toată viața așteptând un Crăciun înseamnă fericire?

mama a făcut lapte de pasăre
și un munte de clătite

miroase a familie și a haine de nori

pauză 3

Claustrarea mă protejează de mine însămi. Cine este femeia care crește până umple camera? De ce mă sufoc când li-ber-ta-tea își strânge lucrurile și lasă spațiul gol să pot respira?
Cel salvat devine propriul tău parazit. Niciun cuvânt nu trebuie să iasă afară. Rămână imaginea altora. Rămână scrâșnetul. Rămână totul imaginat. Privirea se întoarce mereu peste umăr. În urmă nu e nimeni și totuși e zgomot.

rămășițele zilei

am așteptat să trecem de ziua națională să-ți scriu
armata s-a retras în culcușul ei și pe străzi au rămas doar
cei fără de casă cei fără armată cei vii
traficul s-a stabilizat pe trecerea de pietoni
nimeni nu mai merge pe vârfuri
nimeni nu-și amintește vorbitul în șoaptă
numai noi doi ne spunem bancuri interzise

libertatea nu înseamnă pace
libertatea nu e pacea strânsă într-un porumbel alb

doar pe tine te cred
când vorbesc despre libertate
camarad inocent cu o gaură delicată cât vârful de la țigară
deasupra arcadei drepte
tânăr ucis într-o catedrală sfințită cu creierul său

armata nu mai e cu noi
armata ți-a trimis un șapte șaieșdoi

libertatea a durat jumătate de oră
un timp record contramoarte drapel găurit
cu îndemânarea unui școlar subțirel cu părul cârlionțat
libertatea în libertate e țintă pentru lunetiști

prăbușirea poate fi dezlănțuită de frumusețe
în spatele unui steag găurit nu ești niciodată învins

o de-ai ști câtă energie se propovăduiește pe străzi
am găsit rezolvare la toate
dacă te-ai fi născut acum
erai condamnat la fericire

tu dragul meu vii odată cu sărbătorile de Crăciun
începe bucuria luminițelor
cântecul în difuzoare
și amintirea gropii comune
loc de întâlnire între mamă tată și fiu

nouă gloanțe s-au tras nouă tineri până în douăzeci și patru au căzut
nouă congelatoare s-au pornit
un buldozer cu dinți adânci a săpat o groapă cât nouă
pentru camarazii de la căminul de nefamiliști
petrecere în nouă sicrie ieftine

promitem solemn să-i cinstim memoria eroului prea puțin cunoscut
tânărului care ne stă în coastă
și revine obsesiv în fiecare decembrie pe treptele catedralei
trupului prăbușit în brațele unei fete

derulez filmul zilei tale din optsprezece
imaginile scurtcircuitând
fiecare pas invers proporțional cu viața
biletul agățat de gât
un pandant de bărbat erou
sângele trebuie curmat cumva
murmurul mulțimii ți-a desăvârșit frica
înainte cu o zi colegul tău a fost împușcat
pieptul
arterele
glezna rănită într-un ciob rătăcit
buzele
tâmpla
maxilarul
degetele
ochii
talpa
un arc pe dinăuntru scăpat de sub control

Scrisoarea Liei către Sorin Leia, vărul ei de 22 de ani, erou martir împușcat în 18 decembrie 1989 pe treptele Catedralei Mitropolitane din Timișoara

cântec în pumni

Europa locul îmbrățișărilor interzise
pământul galben ce strivește coastele mamei
praful de la ferestre rugina de la închizători
femeile singure cerșetorii și copiii orfani
atacul de panică moartea atât de aproape
suntem în război stați acasă
(niciodată războiul nu a fost mai blând să ne întoarcă în noi înșine)
Europa ești un trup înfricoșat și muribund
optimiștii cântă în balcoane
doar bătrânii pleacă la război singuri
sexul pe viu e un lux femei cu vagine uscate străpung ferestrele
închidem televizorul și ne iubim virtual pe ascuns
înconjurați de vecini plictisiți și de frici
este abia luna a doua și iubitul meu a spus
uite un copac înflorit
îndeajuns să renunț la lista de rugăciuni
am crezut că va fi bine dar tristețea învinge câte puțin
Europa e un spital de campanie un oraș cu străzile goale
nu poți plânge ritualul de înmormântare e strict interzis
rămâne să-ți lași capul în pumni până îți explodează plămânii și inima

cină

am luat cina și am vorbit despre realizări
ce înseamnă să faci ceva în viață să-ți atingi potențialul
să le închizi gura părinților blocați pe traseu

poate să scrii o carte bună să adormi fără somnifere
să te surprinzi în oglinzile hotelurilor de provincie
să-ți sugi burta

carnea ta are nevoie să iasă din câmpul gravitației

pentru femeia cu fața încă tânără
viața înseamnă încălcarea punctuală a regulilor impuse de tată
să câștigi toate concursurile să nu fii un nor sterp i-a spus

pentru femeia cealaltă
viața e compusă din arome la cuptor și mărci închise în cutii scumpe
amintirea unui bărbat care minte

pentru cea de pe urmă
doar măsura compromisului la puterea a treia

frica lucrurilor neînțelese rămâne la vedere
ca o resemnare blândă
fiicele continuă ridul adânc al mamei

vinovăția se împarte odată cu platoul de porțelan
fiecare și-o înghite în mod egal cu o gură de vin

vase comunicante

i-a venit rândul și tatei
pe dinăuntru a crescut alt bărbat
se întinde cât e de lung în mine

când ficatul unuia devine supărător
celălalt ficat intră în funcțiune

și vocile ca o frânghie se strâng
le eliberăm le ascultăm și le dăm din mână în mână
între morți doar tata stă înghețat bocnă deasupra

rochia mea de petrecere în ziua de vizită
cel dinăuntru tace mâlc
tata singur sub cer ține ochii deschiși

nicio înjurătură dintre pereți
doar rochița de stambă a fetiței din fotografie
obosită de la ficatul tău
răspândit în trupurile noastre

înghesuită îmi fac loc cu umărul
casa e blestemată tata cioburile zboară în aer
cu ochii deschiși îmi fac curaj
dar ceilalți stau cuminți așezați în parcele

pauză 4

Cântarea Cântărilor nu e mereu fericire. Nu stârni dragostea până nu vine. L-am căutat și nu l-am găsit. L-am găsit și nu l-am căutat. Are inima la vedere. Face bine să-i fie bine tatălui. Unde e tata? Ce știe el despre lumea pe care a lăsat-o în urmă? Soarele i-a fost dușman. Procreați ca să iubiți! Un accident mă va urmări toată viața. Tata nu a simțit prima lovitură în burtă. Eu am simțit-o pe a lui. Am comunicat prin lovituri până m-am născut. În spatele hotelului Africa, bărbații își strâng copiii la piept. Peste rânduri se scriu altele noi. Peste cuvinte se lasă liniștea. Peste distanțe se așază pânze de paianjen. Punctul final e la o aruncătură de băț.

fără titlu

poeții sunt fragili ca hesperidele
ca fluturele riodininae închis într-un chihlimbar
vina devine comună în fața unui insectar

poem de leagăn

cartierul general e aici unde construim din clickuri și share
m-am integrat în tabără pe nepregătite
știu că fiecare dintre voi e în folia lui
fără senzații fără insecte vii

în lift e mereu liniște și oglinzi
chipul surprins din toate unghiurile îți dă fiori
imagini ascuțite un beculeț
singurătate multiplicată într-o cabină de probă

șterg pardoseala cu îndemânarea unei slujnice
flashuri ascuțite alimentează creierul
mușchi încordați
fiecare bucată fiecare bucată fiecare bucată
privirile care au trecut pe acolo și s-au lovit de aceeași frică

ce se întâmplă când rețeaua cade și toate amintirile se vor duce undeva
unde începe lumina
unde se sfârșește frumusețea
unde există acel teritoriu al întâlnirilor neutre dintre organele noastre
    flămânde
câmpul cu flori fosforescente și gravitația atât de perfectă
o piatră pe inimă

pune capul pe mine și tremură

bucăți de aisberg

oamenii râd mereu în momentul erorilor de judecată
privești cu ochi de lichea tot ce intră-n vizor eviți apropierea de subiect
unde ne ducem când ne rupem unii de ceilalți
ca bucățile dintr-un aisberg
moartea nu s-a oprit niciodată în fața unei icoane
singur trupul mai ține inima dezghețată

II. o nouă formulă de supraviețuire (sau) plăceri ilicite

cei care pleacă

un virus binefăcător suplinește doza de oxitocină
construcțiile interioare rezistă an de an
nu e nevoie de materiale grele de știri anunțate la televizor
timpul probabil și ora exactă ne țin în picioare
vorbim despre noi ca despre cei care pleacă
doi oameni ținându-se de mână cu un doliu pe umeri

stereotip

am vrut să-ți despic creierul fără anestezie
să pătrund în tine să pun lucrurile în ordine să schimb direcția
ai jurat de o mie de ori că e bine
acum
ne împiedicăm de norul de deasupra noastră
ne strângem în pumni ne scurgem pe verticală
ne pierdem printre degete
seara
îmi spui povestea cu cei doi îngeri căzuți
mă culc lângă trupul meu să aștept dimineața
ni se pregătește o catastrofă
în arcă nu va intra decât unul singur

piele pe piele

ai înțeles bine
ruptura ca voință de a merge înainte poate însemna salvarea unei vieți
simultan
o singură viață întinsă pe mii de kilometri

nu știu cine ești tu cel de pe urmă cum nu știu cine se ascunde în mine
când plec

fiecare în pielea lui de câte ori crește ritmul cardiac piele pe piele

am promis să ridicăm o cruce acolo unde viețile noastre au revenit pe
pământ
nu am făcut-o și trupurile gravitează unul lângă celălalt
o formă de existență în care se mai poate respira doar artificial
nimic nu se construiește la întâmplare nimic nu se surpă fără
fundament

inima păsării

s-ar spune că avem trăsăturile unor ființe vegetale
în ziua aceea ne-am hrănit cu petale de roze în curtea bisericii
sângele ne era de prisos limbajul inconsistent despre iubire
o combinație confuză de lichide și piele

în patul de fier unde am tremurat din primele nopți
este destul loc pentru dragoste
dimineața mă strecor cu visul călduț încă
o ființă erotică ieșită în pijama printre corporatiști

lumina se deschide sub fiecare soare noi ne agățăm de cel mai luminos

după întuneric inima se face cât un pui de pasăre
poate că așa e de obicei și n-am știut niciodată dacă ar vrea să locuiască
în altă parte a trupului
adorm între organele ce încă pulsează sângele tău

refuză agresiunea naivității
peste mări și țări e un păianjen păros
manifestul lacrimilor neprogramate
respirația noastră printre picioarele oamenilor

happy new year

am petrecut în liniște cu pescarii întorși din larg
cea mai detestată noapte a bilanțurilor

câte zile ai fost în mâinile tale
câte zile ai trăit după propria-ți programare

dacă m-ai întreba acum ți-aș răspunde că verile mele au început
în nisipurile de la Sf. Gheorghe

cu poemul febril după o despărțire celebră
chestii banale cum e fumul de la țigară
trenul de douăzeci de ore
trupa de dansatori în jachete galbene din fața Catedralei Notre Dame
paznicul cu pistol dintr-o librărie jandarmii tineri din aeroporturi

oasele troznesc așezate cu milă unele între altele

repetă după mine

îmi rulez din nou șira spinării într-un adăpost circular
trupul tău obosit întinde-l lângă trupul meu obosit să mă îmbrac în febra ta
nu e nimic de rezolvat aici totul e atât de lumesc atât de previzibil
oamenii vor să se vindece

nimic nu este real doar ceea ce răvășește memoria
ce o face praf dincolo de vorbe

frumusețea iese la iveală ca un iepure speriat
nu mai știm care este adevărata noastră lume

te așez în sticluțe pentru nopțile încleiate pe barele patului

brațele tale lungi să mă cuprindă în cămașă de forță
să nu mă zbat să nu strig
să-mi vorbești înainte de culcare despre păsări

sublimare

am venit când totul era îngrămădit în coșul pieptului
am văzut cum îți porți moartea pe picioare
lumânarea mi-a fript degetele
de atâtea ori necesitatea inutilului

am împărțit un teritoriu măsurat în linii ferate
credeam că e prietenul cel mai bun

rezistența firelor de păr e incertă noi rămânem în urmă să privim
se interpretăm cel mai mic gest în camera obscură
cum lucrurile se evaporă fără topire

poem dedicat

când ți-e bine nimic nu-ți iese
te cuprind cu brațele subțiri închipuindu-mi că ești un copac de o sută de ani

din fiecare cerc te lupți să ieși întreg

fiecare zi ar vrea să te înghită pe bucăți
cari după tine propriii morți
mama
tata
motanul
dar vine o vreme când rămâi gol
apoi pornești ușor doar cu dinții de aur ai morților tăi în buzunar

din cutie

din cutie lucrurile se văd supradimensionat

tinerețea m-a adus înspre un fel de experiență
ce-mi displace profund
scriu despre carne
demonul se apropie cu pașii unui sinucigaș
ne acoperim capul cu valuri

am născut pe cale naturală
sunt femeie albă unu șaizeșcinci
din generația celor care nu-și serbează ziua de naștere

carne pe carne piele pe piele să rămână aici în urma fluidului

lângă tine mă strecor la capătul puterilor
vorbim despre rămășițe în timp ce ne explorăm lacrimile

despărțire eșuată

nu poți iubi cu adevărat decât de la distanță
doi ani și jumătate mi-ai dat
să mă rostogolesc pe sârmă fără să cad

despărțirea a eșuat în mica noastră familie secretă

herpes poem

îți port herpesul pe buza de sus
se coace în fiecare oră câte puțin
e din ce în ce mai fraged și înfloritor
și te știe de tată

cu ochii închiși

afecțiunea se numără printre bolile copilăriei

pielea a rămas întinsă între noi

tăcerea e cel mai înalt grad de comunicare

ne ținem prosopul unul altuia
calc cu ochii închiși - un orb agățat de brațul unui necunoscut

de șaptezeci de ori câte șapte parcă nu ar fi vorba de viața mea

visul

erai în toate camerele eu intram și ieșeam
făceai acrobații în perdea ieșeai prin geam fără să îl spargi
îmi recitai din poemul acela lung despre mamele care nu știu să fie fetițe
erai învelită în cerșaf o copilă de cinci ani
pe balcon începea stagiunea teatrului de apartament
unul dintre actori o rudă îndepărtată venise să te judece
vorbea despre păcatele tale cu ură și dispreț
eu te țineam strâns în brațe
până mi-au rostit numele

atașament

car în brațe un animal de companie bolnav

car în brațe un animal de companie bolnav

car în brațe un animal de companie bolnav

o nouă formulă de supraviețuire

ar putea fi numită cu alte cuvinte
regresie hipnotică în viața noastră anterioară
o formulă care ne scapă de plânsul în somn
și evită teorii inacceptabile
un mecanism de oprit memoria înainte de implozie
o pungă în care inspir până amețesc

undeva ia naștere o nouă formulă de supraviețuire

echilibru

când te urăști mănânc ce arunci la gunoi
cuvintele tale alimentează oxigenul din tub
am refuzat conștient
și stomacul se strânge în mine ca un copil
vibrațiile tale
mult prea sensibile la frecvențele inaudibile

insectă amețită de strălucirea luminii metalelor
mă supun schimbărilor discontinue din interior

teorie

imponderabilitatea începe cu reflux gastric

autogara voiajor

peste puțin aerul e un pumn în stomac
în experimentul stingher pe care am început să-l trăim
totul sedimentat pe fundul borcanului
autogara voiajor fumul de țigară și boxele asurzitoare de rock fm
pielea semitransparentă întinsă pe jos
o atingere cu dosul palmei
structura tactilă între mine și tine

îmbrățișare ((((()))))

spre final voi deveni o poetă antiglonț
trupul tău își va deschide pieptul fără să curgă sânge
încearcă să nu fii fericit acum
moartea oricare ar fi ea nu e o pasăre

bei apă printre degetele mele îmi ating ușor sânul stâng
nu știu dacă va curge lapte sau vin
mereu am supt până la sânge

fericirea rostită cu ușurință
e spațiul dintre cuvânt și inimă
o formulă matematică ce își pierde funcționalitatea
când ai crede că lucrurile s-au așezat

există mereu un timp al inimii un spațiu al liniștirii
trăiești în el ca într-un cuib de pasăre minute în șir respiri în repaos

aș vrea să te iau în brațe cu săculețul tău de medicamente
să te scot din circuitul închis al distanței dintre talpă și umăr
să ne plimbăm cu fruntea lipită ca doi siamezi pe strada lui Ingeborg
sanatoriul e tot mai aproape să ne facem loc printre borcanele goale

construcție

cutia pandorei închisă ermetic în cutia milei

surd

un mic animal cu tentacule încolăcite
nimeni dar absolut nimeni nu aude
ei cred că tăcerea are cauze banale
de fiecare dată când deschid gura e o desprindere dureroasă
un firicel de sânge printre organele tale

împământare

îmi ating urechea cu vârful degetelor strepezite de sare

bătăile inimii pot fi numărate cu frecvența tobelor de la circ

din fisuri frumusețea se strânge încet

seara în care am pășit pe vârfuri să nu ne speriem unul de celălalt

ceafa mi-e un mănunchi de fire electrice acum

cioburi

spun silabisit ma-ma! ma-ma! dar nu despre ea este vorba
sticla de la fabrica de păpuși s-a făcut praf

derută

verific imponderabilitatea la cald
în interiorul scândurii carii rod până la ultima scăriță
am nesocotit toate poruncile

am călcat peste furnici fără să le aud

acum cablul mă leagă de tine tu conduci eu la mila ta
rămâne să revii fără să spargi mușuroaie
fără să dereglezi ordinea stabilită a lucrurilor
palmele tale nu declanșează foc automat
ești vaccinat doar pe jumătate
un posibil agresor al cyborgului

fricile nu țin cont de valoarea leului la bursă

totul se întâmplă în afara multinaționalelor
te ridici din șira spinării coastele se desfac până începi să urli

nimic nu te vindecă
o defecțiune întoarce visele împotriva ta

le amestecă în timp ce își pierd urma
scâncești în telefon
totul e sortit focului

spital

în locul tău am construit hexagoane cu miere celulă lângă celulă
trec cu ochii închiși peste oase și viscere

norii se evaporă în cea mai apropiată constelație
o să vorbim despre asta când mă întorc
ține ochii închiși până se face dimineață

trebuie să ieșim de aici cât mai e timp
sub un cearșaf se iubesc doi muribunzi
lifturile sunt pline de oameni
bâzâie ca insectele intoxicate
trebuie să ieșim cât mai e timp
îți strecor fiolele în buzunarul pijamalei
te iau în brațe e încă dimineață dragostea mea

destin

am obosit cum obosesc toate femeile
care nasc mereu bărbați înalți ce le distrug uterul
cu unghiile de la picioare
bărbați cu părul aspru care îmbătrânesc în ele

să te ascunzi în tine ca într-o grădină a nimănui
unde doar pașii rămân adânciți în moalele capului

clivaj

și atunci ne vom împreuna ca păsările fără urmă de vinovăție
cu ochii împăienjeniți ne vom pipăi pe întuneric
vom numi fiecare parte a trupului cu sunetele nopții
nimic nu mai trece la fel prin trupul acesta nou
pătrunzi în mine când privesc pe mai multe ferestre
oasele tale au miros de iarbă
nu găsesc nimic banal în fumul de țigară nu mă revoltă insomniile

pauză 5

Cântarea Cântărilor. Istoria sexualității. Despre dragoste. Iubirea se învață. Despre iubire. Cele cinci limbaje ale iubirii. Agresiune constantă amestecată cu afecțiune. Traume. Nu iubi adictiv. Nu iubi patologic. Cum te-a iubit mama ta. Refuză să fii mama cuiva. Fii propria-ți mamă. Ține-te în brațe. Leagănă-te. Spune nu. Refuză. Spune nu. Refuză. Spune nu. Refuză. Conține-te. Susține-te. Îmbrățișează-te. Dăruiește-ți. Fugi. Nu te întoarce. Nu uita. Selectează. Îmbrățișează. Scrie. Dormi. Închide ochii. Uită. Nu uita. Închide ochii. Uită. Nu uita. Închide ochii. Uită. Nu uita.

dragostea este un act liturgic

nu m-a interesat dacă fetușii plâng

învăț că dragostea este un act liturgic

și a mânca este un act liturgic

întind brațele ridic particulele de praf

serafimii cei cu șase aripi strănută

crestez cu unghia ceea ce ar fi trebuit să rămână

mă apropii de sfinți doar când adorm

pauză 6

Când ai spus conștient o rugăciune? Când ai stat singur fără să te gândești la tine? Nu ajungi la destinație pe orice drum. Libertatea adevărată poate face orice. Omul face ceea ce îngerul nu poate să facă. Libertate și smerenie. Când ai căutat un sfânt pe YouTube? Când ai privit ultima dată doi sărmani sărutându-se? Când ai atins cu tandrețe o mână murdară? Când ai strâns puroiul între degete? Când ai spălat picioarele unei femei?

până la stele

ai vrea să fim rezistenți la transfer să spunem lucruri
care nu se cuprind într-un tabel
cât din mine sunt eu și cât ești tu

ai spus să te însoțesc până acolo unde stelele devin pământ

inima e construită ca o placentă

am investit ani lumină în scenariul unei iubiri
replicile ne-au ieșit întotdeauna din prima

trupuri pe nisip broaște țestoase
ai atins toate membranele până la sângerare
fac o listă cu bucuriile noastre disperarea s-a înfruptat din noi
știm că nu mai e nimic de făcut când se întrerupe lumina

simularea unei aureole în jurul capului nostru
e cea mai inspirată alegere

suferința nu e niciodată suficientă fără destrămare

schema de tratament

bărbatul acesta ne trăiește viețile în somn se trezește mereu obosit
îmbrățișarea crapă ca un bob în urechile noastre

nu trebuie să joci corect în faza asta a bolii
schema de tratament se construiește la o țigară prin telefon
la miezul nopții politețea vine ca o mănușă
grija de a nu marca tăcerea cu o nouă conotație
respirația numărată până la ultima gură de aer

bărbatul acesta îmbrăcă uniforma de tată și totul pare posibil
părinții noștri își spuneau cuvintele peste umăr
noi alimentăm distanța cu imagini proaspete

nu se pune problema să te strecori afară
oricum când se face dimineață totul se duce dracului

III. ar trebui să fiu mama ta

uterul nostru care se frânge pentru noi

o lovitură scurtă în partea stângă și încep să cresc
cu viteza unui ou care fierbe
o femeie de douăzeci și șase
chipul tău tatuat salvatorul din brațele mele

seara stau la pândă

amândoi lipim etichete
marcăm cratere cu degetele de la picioare
scriu din viitor pe un telefon cu touchscreen
iluzia destramă ușor pe dinăuntru
sânii cresc sunt două ziduri de apărare

primele patru luni se întâmplă în altă parte
calc pe vârfuri sub piele trebuie să fie tare cald

nu bănuiesc unde se ascunde maternitatea

citesc cărți despre mame și nu mă recunosc
visez monștri îmbrăcați în piele de copil
aliniați la marginea apei cu gamele în mâini

îți frământ căpșorul ca pe un bulgăre de pământ
trupul meu îți construiește o căsuță pentru pitici
întind brațele și mă cuprind pe mine
ca o mamă pe fiul ei întors acasă
trebuie să fie imagini superbe și sunete moi de intestine
într-o buclă înconjurată de tuburi protectoare

te rotești ca un scafandru în sângele meu
mă legăn în stânga și-n dreapta
sub apă îți ascult respirația
un animal se lovește de geam

în poza cu tine port cămașă albă cu nasturi sidefați
privesc aparatul drept în obiectiv
până te ustură ochii
ating tot mai atent burta cu degetul arătător
trasez linii ușoare să nu te trezesc
ocolesc gropile din același motiv
în mintea mea nu mai încape niciun om viu

laptele începe să-mi curgă prin vene
zilele au căpătat piciorușe de copil
în dormitorul nostru se oglindește o burtă bombată
din doi sânișori picură miere

e mama ta

iart-o că nu știe să fie mamă
că te poartă ca o mașinărie din Star Wars
cu centrul de comandă dereglat

în treioctombrienoușase
nu-mi aminteam nicio poveste pentru copii
nici un cântecel vesel şi nici un joc de jucat cu prietenii
eram o fată de treabă fixam pe de rost tot filmul
când a mișcat am știut că mă va durea capul
nu am mâncat nimic trei zile
mi-au amorțit picioarele
m-am târât să nu mă auzi

burta ca o busolă
un marinar își scrie jurnalul de bord
liniile se întind peste creștetul meu
jocul trebuie câștigat
ne mișcăm într-un film
eu - mașina cu picioare lungi ce transportă un comandant copil
înotând în lichid amniotic

fetița poartă în vintre o floare de lotus
preface ura în lacrimi nimic nu rămâne la fel

în acele zile aruncate la coș
vintrele merită frumusețea lucrurilor exterioare
liftul unui zgârâie-nori suspendat între ceruri

mortul dinăuntru nu tentează pe nimeni
cine îndrăznește cu adevărat
să-și escaladeze pereții interiori
să trăiască în umezeala minunatelor vintre
să descifreze nervurile florilor de mină

s-a pierdut un făt de câteva luni și e declarat nul
vintrele cele de toate zilele au primit un straniu obiect de inox

mama ta ascunde jucării în cutii de carton
mama-copil mama-mamei copilul-copilului
nu mai știu cine sunt
carnea a început să se frăgezească

afară se face primăvară în Pești
parfumul toporașilor ajunge până la etajul trei
pământul s-a aprins în grămăjoare
fumul intră în salonul cu numărul opt
opt e câștigător la ruletă
despărțirea de tine produce mișcări tectonice

mama fuge de celelalte mame
să nu vorbești niciodată despre copii
căpitanul strănută cu fața galbenă de icter

laptele curge în saloane ca o revoltă

respiră pentru mine cât timp rămân închisă
sub cămașa de forță unde e atâta fierbințeală
atâta distrugere de voință
buburuze roșii au pătruns în urechile mele
până în intestine numai eu fără să pot spune nimic
fără să îmi pot atinge trupul mă țin în brațe
mângâi tot ce prind cu privirea

mamele au un cinism aparte
își scot copiii din burtă și-i aruncă în frig
prin saloane reci sau în mâinile unui bărbat nepregătit să fie tată
în mâinile unei asistente cu mintea aiurea

căpitanul are masca pe ochi
mamele alăptează cu zgomot
toate își țin sânii în pumni și te-mbie
băiețelul își mișcă gurița pe sânul străin

fiule nu sunt o mamă bună îți spun să știi
mie decretul mi-a pus ștreangul de gât
poți refuza o mamă ca mine cu sânii lipiți de spate
cu durerile prinse ca un colier de regină

stai în coș zici că e o grămăjoară de pepeni
păsări îmi dau târcoale și nu sunt în stare să rostesc
nici Tatăl nostru pentru că îmi vine să plâng
Dumnezeu nu cârtește

ce vei înțelege tu din mâna care se apără de o pasăre

ești un om mic iar eu ar trebui să fiu un om mare
ești un copil iar eu ar trebui să fiu mama ta
jocul continuă în pătuțul împletit cu baldachin
aerul dulce se strecoară tiptil pe sub plapumă
fiecare bucățică de carne e modelată după chipul și asemănarea mea
nimeni nu te strigă cu numele tău

oamenii vin să te vadă și devin peltici
îi privești cu înțelepciune
se creează o complicitate cuminte între noi
plagă în camera de la stradă

în duminica aceea nu m-am amestecat cu ei
m-am furișat sub pământ
am deschis un caiet de prezență și am lipsit de lângă pătuțul tău
au trecut șaizeci și cinci într-o zi
am ieșit afară și am spus cu glas tare
trebuie să alăptez

am sânii lipiți de spate o fetiță agățată de un copil
laptele curge pe șira spinării
până în pantalonii de pijama
o contracție în zona feței

toate lucrurile stau închise în cutii pe dulap
noi înotăm la marginea pătuțului
cu mâinile spre un colac de salvare
toți mirosim a lapte
îți spăl ghetuțele în firicelul de lapte
sudoarea ta e de lapte a mea la fel

în oglindă se zărește o femeie tânără
cum ai atinge o suprafață clară de apă cu o crenguță de basilic
claie de păr prinsă cu un elastic uzat
bomboane colorate împrăștiate sub plapumă

un sanctuar al dragostei de sine

îmi repet de o sută de ori pe zi „sunt mamă”
ar trebui să se întâmple ceva „hocus-pocus”

așez sicriele pe categorii cei mai aproape mai departe
și invers

moartea ne apropie în fiecare clipă

pruncul râde în somn
când e treaz toate durerile vin deodată
mai este puțin până pielea rămâne în urmă

când adormi îmi adun genunchii la piept în așteptare
ca o pisică bâjbâi într-o limbă nouă
mai fac
câteva
poze
în
oglindă
o văd
pe femeia
ceadedemult

îmi aduc bărbatul în mine
o femeie ce naște oameni vii
tu ești goliciunea mea
goliciunea unuia pentru celălalt

de-acum te pot naște în mine
de-acum nu mai cazi în apă și foc
suntem o goliciune unisex

mama a plecat cu poșeta ei de mărimea unui copil
oameni ca ea își construiesc casele sub pământ
m-am adăpostit nouă luni
un fugar într-o cutie de carne

moartea a stat pe bancheta din spate tot timpul
a trecut și de faza asta cu explozia
în urmă totul a ars sută la sută
doar trupul a rămas o carcasă intactă

fierul se vinde ieftin când e contorsionat
reconstituirea nu se face cu materiale dure

în afara zonei de securitate
mama se cuibărește într-un corp de fetiță
la locul faptei rămân doar niște semne sub piele
în cer se prizează fum negru

mama urinează ca un câine bolnav peste moarte

furia îmi scade subit și intru în fibrilație

să mă întorc în pătuțul tău cu baldachin
să te apăr de oameni ca de insecte
mama e dincolo de împletitură ea e însăși împletitura
ea e nuielușa care se împletește cu altă nuielușă
deasupra ta

în fiecare seară casa se umple de dragoste
pe care o înghesui cum pot sub pat
să aibă loc mirosul tău de piele asudată
de lapte vărsat pe bavețica albastră
de scutec plin

umărul meu e un culcuș în carne pentru căpșorul tău adormit
îl privesc cu tandrețe ca pe un dinte care crește din nou
e gâdilat molfăit lins și ronțăit
clavicula de plastilină se întinde peste oasele mele
pielea se înfioară când e capsată
cei doi dințișori au realizat întâia lucrare
în lemnul pătuțului maroniu
pătuțul cu zăbrele de lemn este primul obstacol
pe care ai învățat să-l escaladezi din două rostogoliri

la fiecare colț o mamă se plânge
îmi leg șireturile astea galbene
frunzele fac un vârtej în jurul creierului

în timp ce dormi păzesc aerul să nu se facă praf
exagerez grimase în oglindă totul pare firesc
pielea devine de-a dreptul transparentă
și vinișoarele se întind ca șerpii
într-un corp de fetiță

mă dezbrac măsor și cântăresc totul din priviri
nu mai încape loc de dragoste
în coșul pieptului e încă adâncitură
cutia milei umplută în zilele de duminică

tot ce era pe dinăuntru ai scos la suprafață
ca o cârtiță harnică

dormitorul se umple ușor de talaș
pe care îl mătur la câteva luni
exclamând „ia te uită, nici eu nu am vorbit până la trei ani!”
tu în schimb ești un copil dorit

n-aș fi crezut că de-acum toți vom fi fericiți
că am ratat sfințenia cu atâta blândețe

din ceafă se direcționează rețele de căldură aerul închis în alveole stă
    să explodeze
e mai bine decât la douășapte acum avem și corp
extras prin cezariană cu o unealtă rece

te-ai obișnuit cu temperatura acestei lumi

îți schimbi numele în fiecare zi să trăiești mai mult
e mai bine să nu uităm e mai bine să nu vorbim
uitarea și tăcerea se înfruptă deopotrivă din noi

când crezi că ești fericit te poți sufoca subit

când se coc prunele bistrițene ai șase
când culegem porumbul șapte
când se coc merele batule opt
când mâncăm scorușele zece
trăim la țară și avem portocale

am cerut prietenia celor doi sfinți și m-am ascuns repede după
    scânduri
vei reuși îți voi schimba filtrele regulat
ele fac parte din ordinea ta interioară
când ești mic semeni cu o ființă bolnavă

vezi eu nu sunt o mamă bună cum n-am fost o fiică bună
la patru dimineața mă târam în genunchi prin salon
icneam încet să mă ierți
la patru treișcinci ai ieșit vânăt și tăcut

te-am ocrotit cu amândouă brațele te-am strâns cu propriul trup
am vrut să te păstrez în mine să-ți cânt
vor veni zile în care mama se va duce la culcare
cu zâmbet ascuns de călău

sub cămașă pielea se fierbințește aproape de miezul nopții
te miști ca un melc cu plapuma pe cap
adorm obosită și îmi visez burta
golită de cel mai prețios material
rezistent la orice grad de temperatură

ești o sălbăticiune mama a spus băiatul azi

scriu în caiet
e aer de miere
furnicile s-au adunat în grămăjoare
împart tot ce e de împărțit
scriu în caiet
miroase a tata
miroase a mama
carnea albă le depășește pe toate

mă culc în același vis în care tu râzi de cele lumești
te cresc de mic într-un pătuț cu gratii
mă uit prin ele ca o nătângă

se fac cercuriînjurulinimii un hula-hoop amețitor

micul ștreang ți-a înflorit gâtul atunci
am înțeles totul fetușii apelează la gesturi extreme
n-am putut să te apăr erai pe dinăuntru
neputințele s-au înșirat între noi
până cineva a tăiat firul

peste capul tău s-a scurs o găleată de mir
ca un lichid amniotic dintr-o placentă uriașă
a curățat totul
mama tânără ți-a atins fruntea
bucățele de sânge i se lipesc de trup
lipitori nesățioase pe carnea femeii
nu te teme de cuvinte prea mari

trăim plăceri ilicite
aceiași stângaci cu scolioză
copilul a venit cu defect din fabrică

frica nu se repară cu jucării

intră în folosință îndelungată și greșeli capitale
mamele își umplu fetițele de flori să se învețe de mici
suntem calzi încă până se face noapte
termenul de garanție e stabilit înainte
se fac teste la prima oră când urina e fierbinte și curată

am cunoscut o femeie care credea că zace de fericire
ca o legumă coaptă ea nu a cunoscut dragostea
pune o mână pe creştetul meu ca şi cum m-ai iubi

vai și reportajul despre copiii înfiați din Irlanda
am crezut multă vreme că nu sunt fetița din fotografie
m-a născut fără să vrea într-un spital comunal
burta ei mă ademenea din când în când dar rămânea închisă
ascultam cu urechea și înăuntru era cineva
mama e alta decât mama cele două femei sunt mamele mele
când una pune piciorul pe mine cealaltă mă trage în cușcă

mă pregătesc să devin femeie
părul crește fără să-l pieptene nimeni
o claie multicoloră plină de dulciuri
plec la luptă îmbrăcată în roșu un copil-pojar
capul mi-e plin de bube ochii se umezesc excesiv din cauza inimii

sunt în stare să o ating pe mama doar cu obrazul
până la urmă totul se reduce la mamă
femeile se nasc mereu una pe alta

a mea s-a cuibărit într-un act de deces
mamele ucid cu sânge rece
amintirea din burtă se umflă cu fiecare aniversare
ștreangul e singurul fir salvator

mama e o mostră de sfințenie ratată
acum nu mai e chiar nimic de făcut
uliul a scăpat puiul din gheare în fața căruciorului
au început să cadă dinții unul câte unul
al doilea crește sub al treilea
ma-ma ba-ba ma-ba
voi înșela moartea cu dragoste
lumina de dimineață care te face să-ți freci ochii cu pumnișorii strânși
ar putea fi chiar Dumnezeu

Cuprins

88 mă dezbrac măsor și cântăresc totul din priviri
89 tot ce era pe dinăuntru ai scos la suprafață
90 din ceafă se direcționează rețele de căldură
91 îți schimbi numele în fiecare zi să trăiești mai mult
92 când crezi că ești fericit te poți sufoca subit
93 când se coc prunele bistrițene ai șase
94 am cerut prietenia celor doi sfinți
95 vezi eu nu sunt o mamă bună cum n-am fost o fiică bună
96 sub cămașă pielea se fierbințește aproape de miezul nopții
97 *scriu în caiet*
98 mă culc în același vis în care tu râzi de cele lumești
99 peste capul tău s-a scurs o găleată de mir
100 trăim plăceri ilicite
101 am cunoscut o femeie care credea că zace de fericire
102 mă pregătesc să devin femeie
103 mama e o mostră de sfințenie ratată

Scanează codurile QR sau accesează adresele
și ascultă volumul în lectura autoarei:

Partea I

is.gd/pielepepiele1

Partea II

is.gd/pielepepiele2